Гадка моя, як буйний весною вітрець,
Зводиться, легким крильцем злітає,
Несесь сторонами в далеч, де отець,
Голубонько сивий, пробуває.
Живе в печалі. Боже! коли б в радості
Вік тихо, весело єму проживати,
В гаразді, здоровлю, в любой солодості
Цвітами щастя житє огортати.
Отче, ох отче! Сли ся мені придало
Дні житя твоєго полином згірчити,
Сли коли око твоє жалем запало,
Сли-м був нещасен серце закервлити,
Прости ми, отче, прости! Бач, я ся каю,
Жалем серце бідне моє прозябає,
Твої ноженьки сльозами зливаю,
Ах! прости синові, най не загибає.
[1833]